

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

**8 ΜΑΡΤΙΟΥ, ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
21 ΜΑΡΤΙΟΥ, ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ**

Η Ζωή Καραπατάκη με τον δικό της ποιητικό τρόπο κάνει πιο εύκολα τα αφόρητα και όσα πληγώνουν τους ανθρώπους. Γιατί τα ποιήματά της μας θυμίζουν πως:
«Κατά βάθος η ποίηση είναι μια ανθρώπινη καρδιά, φορτωμένη όλο τον κόσμο»

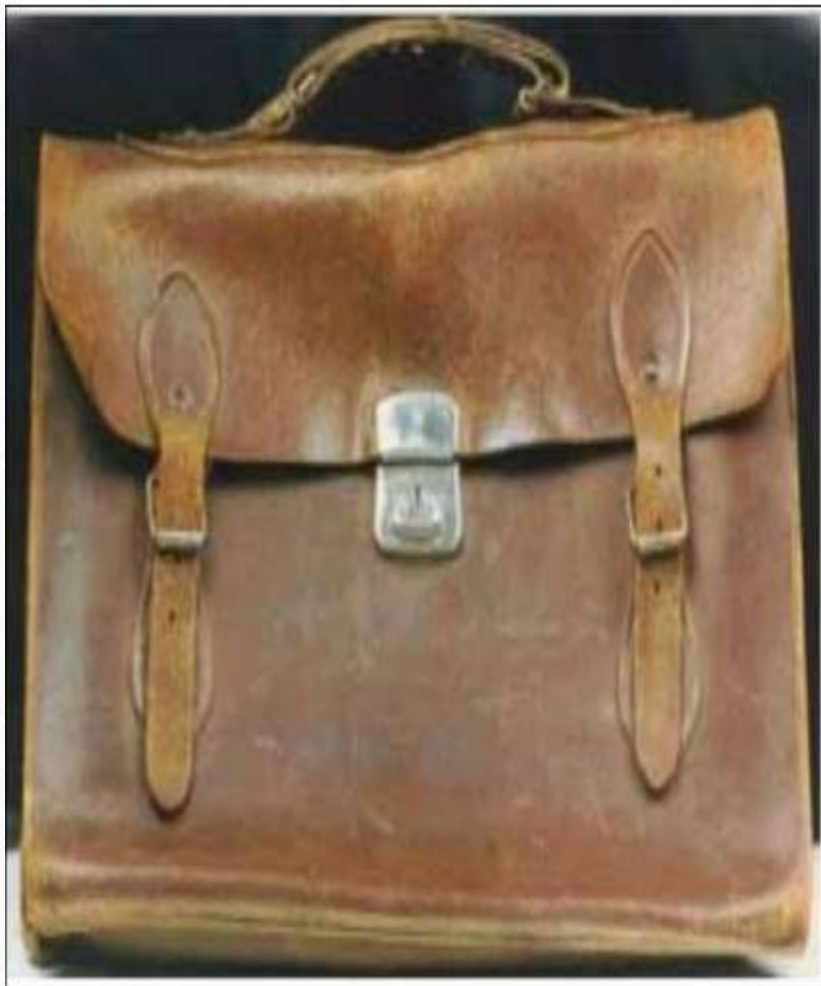
24ο ΓΕΛ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 2024-2025

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ Α.-ΣΑΜΟΥΡΗ Σ., ΠΕ02

Θα 'ρθεις πάλι για έρωτα
Θα 'ρθεις πάλι για έρωτα.
Θα παραληρεί το γιασεμί
θα ξεσαλώνουν τα μικροπούλια.
Δε θα μπορέσω να ανταποκριθώ.
Θα 'χω πληγές.
Σου το 'χω πει, δε θέλεις να τ' ακούσεις:
Σαν μένω μόνη μου
ματώνει η μνήμη.

Κούλα Αδαλόγλου

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ

Οι φίλοι μου οι ποιητές
κουβαλούν τη σάκα τους βαριά
μελετώντας συνήθειες πουλιών
κραυγές νυχτερινών θαυμάτων
οδηγούς ονείρων
παλιά χώματα και τύψεις
Λιώνουν ξυπόλητοι
ξεδιψώντας με ύμνους και υγρά φιλιά
παίζοντας με σύμβολα βυθού
άγνωστα νησιά
ηφαίστεια και κήτη
Πορεύονται με φθόγγους
κομίζοντας στο νέφος μιας φήμης
την αλήθεια τους.

Ρούλα Αλαβέρα

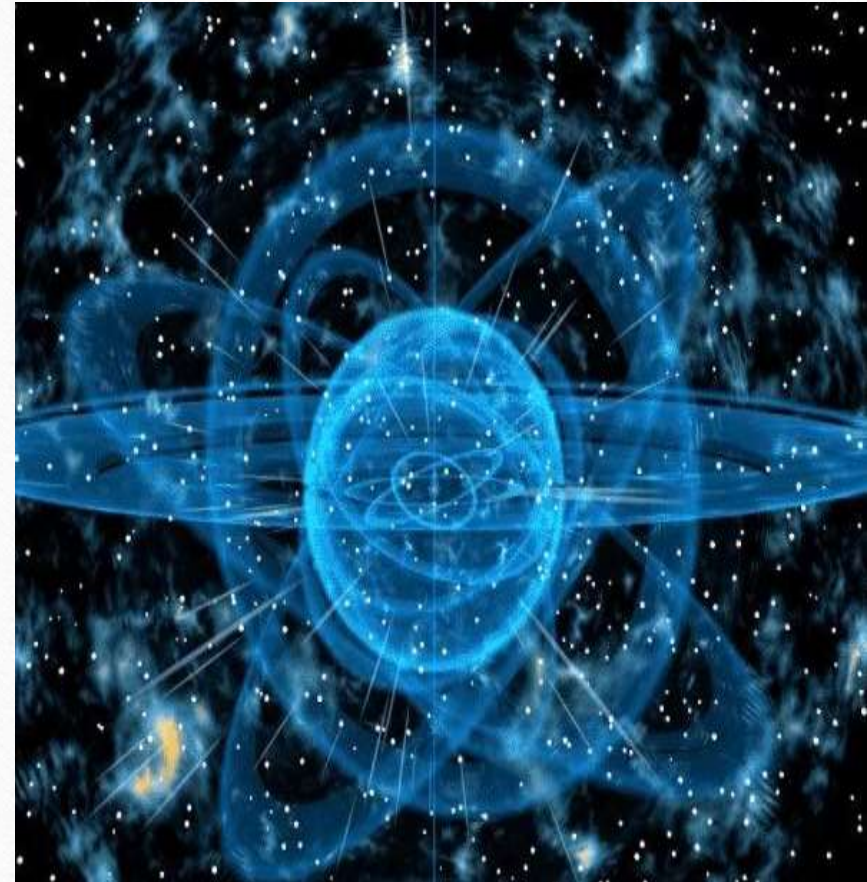
Ατελείς ημιευθείες

Δεν είμαστε παρά ένα πανηγύρι σημείων
απλωμένα στο [συν (+), πλην (-)] άπειρο...

Σώματα χαραγμένα από άπειρες διερχόμενες ευθείες...

Οι ημιευθείες είναι που μας τσακίζουν.

Κρέμονται στο σύμπαν,
μουδιασμένα άκρα,
σχεδόν μισό χαμόγελο,
σχεδόν μισή ευχή.

Μαρία Αρχιμανδρίτου

Αντιθέσεις

Έξω απ' το παράθυρό μου στέγες με χιόνια
μια γκρίζα πολιτεία
κι ο θαμπός τρούλος της εκκλησιάς.

Άγγελοι στην κάμαρά μου τραγουδούν.

Κανένας δεν κυκλοφορεί στο χιονισμένο αυλόγυρο.
Φοβούνται οι άνθρωποι τα χιόνια;
Κι ωστόσο κάποιες μνήμες προφταίνουν
ν' αμαρτήσουν την καρδιά μου
που επιμένει να κρατεί
στα χέρια της τη λευκότητα χιονιού.

Ήλιος πουθενά.

Πώς τσούζουνε τα μάτια μου απ' τη λάμψη;

Τα τζάμια μας είναι θολά.

Εγώ γράφω απάνω τους τ' όνομά σου
κι εκείνο φέγγει... φέγγει... φέγγει...

Ιφιγένεια Διδασκάλου

Ένωση;

Τα χέρια μου στα χέρια σου,
πλεγμένα σφιχτά μη και λυθούν τα μάγια.
Καρτεράτε αισθήσεις.
Μεγαλύνετε το χρόνο του μέγιστους.
Τι υπομονή αφύσικη,
να κυλούν οι μέρες,
οι ώρες,
τα λεπτά,
να διοχετεύονται άκαρποι οι λυγμοί του κορμιού.
Τα χείλη μου στα χείλη σου.
Βαθιά απύθμενα φιλήματα.
Λιώνουν τα μέλη
και πώς να τα μαζέψω.
Λιποθυμά το δάκρυ.
Το απλώνεις στο μέτωπο.
Το πρόσωπό σου στο πρόσωπό μου.
Τι υπέροχη γειτνίαση.
Να με δεις να σε δω.
Να ξεχαστούμε στο άδυτο των βλεμμάτων μας.
Ένα φιλί στα βλέφαρα.
Αχνίζει ο πόθος στο κέντρο του λαιμού.
Αιμορραγούν οι φλέβες.
Μην αγνοείς της σάρκας την έναστρη επιθυμία.
Επιθυμεί την πλησμονή.
Το στήθος μου στο στήθος σου.
Γυμνές εύπλαστες γραμμές του κάλλους
διαγράφουν την έξαρση της ρώγας.
Το σώμα μου στο σώμα σου.
Αχρηστεύεται η φθορά των κυττάρων.
Να ενωθούν τα αιτήματα
στο μέτρο του κορμιού μου.
Αδυσώπητη ροή,
πλημμύρισε τα όρια να συνθλιβεί ο ίμερος,
να εκτιναχθούν οι απωθήσεις,
να εκραγούν οι σύνδεσμοι,
να μνηθούν επιτέλους «οι πολλές ακατανίκητες έλξεις».

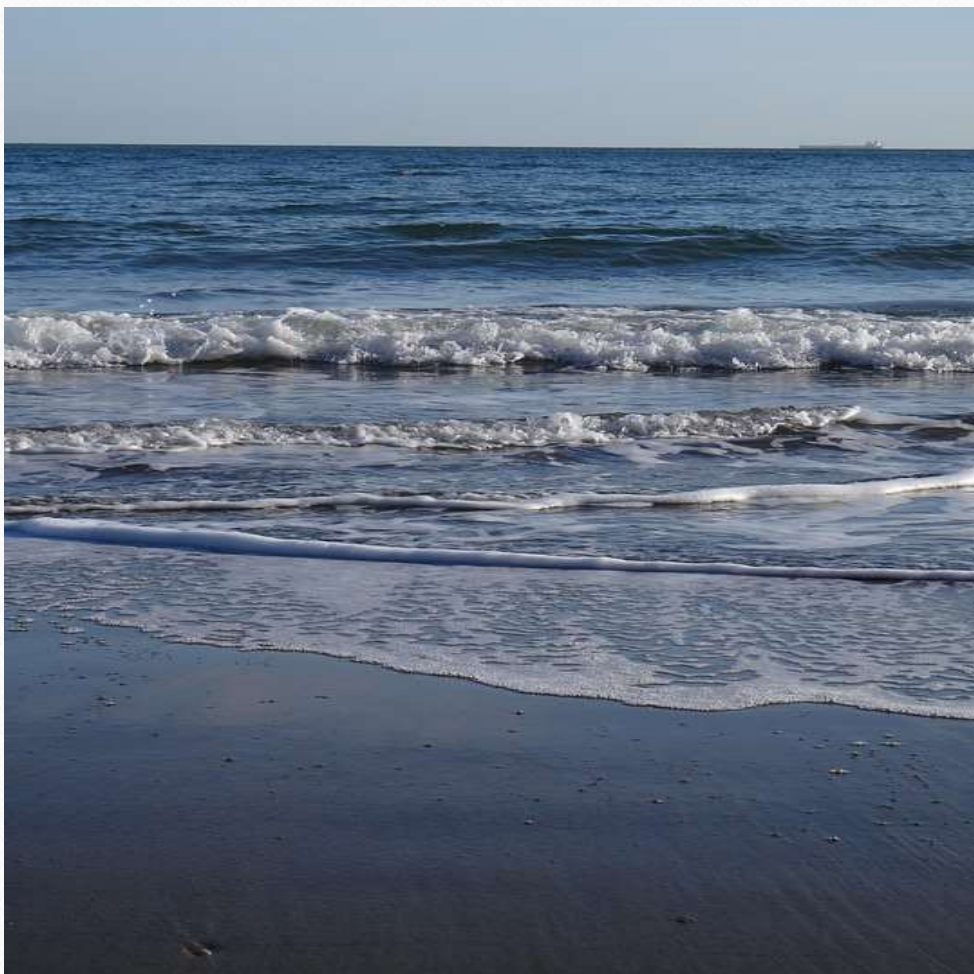
Καλλιόπη Εξάρχου

Κερδισμένη σιωπή
Χειρονομίες απλώνουν τρυφερά οι λέξεις
στον πληγωμένο αέρα
Κερδισμένη σιωπή
Σκεπασμένοι καθρέφτες
σε μέρα ξαφνικής ταφής
Και τα μάτια
να καλούν σα ρόπτρα σφραγισμένης θύρας
στις μέσα αυλές με τα βαθιά πηγάδια
και τα πνιγμένα βρέφη.

Μαρία Καραγιάννη

Enchained-art.net

Κύμα

Άπλωσα τα χέρια
το στήθος μου σκίαζε
το μέτωπό σου
Απλωμένα χέρια
κι από κάτω η θάλασσα
Απλωμένα χέρια
κι από κάτω τα δέντρα
Απλωμένα χέρια
να κρατούν τον ήλιο
να κρατούν το φεγγάρι
πάνω στο φόρεμά μου
Απλωμένα χέρια
κι εσύ μόνο να παίρνεις
κύμα αφρισμένο.

Μαρία Καρδάτου

«Μη φοβάσαι, σου είπα...»
Μη φοβάσαι, σου είπα
κι αν όλες οι ιστορίες ξεχαστούν
κι αν όλες οι προσπάθειες αποτύχουν
κι αν όλα κάποτε χαθούν σ' αυτήν την πόλη
σε περιμένω.

Μη φοβάσαι, μου είπες
γιατί αυτοί που αγαπήσανε δεν χάνονται,
έχουν μια ψυχή παραπάνω.

Κατερίνα Καριζώνη

Τρυφερότητα

Δεν είσαι ο έρωτας
Που ξεκινά στο αίμα μου
Μια νέα ροή
Σε δέχομαι σαν γνώριμη όψη
Που είχα για λίγο κρυφτεί
Κι όμως κοίτα πώς τρέμουν
Τα φύλλα μου
Σα να 'χουν βραχεί από άξαφνη μπόρα
Μικρή και λιγόζωη βροχή
Λέω θα 'ναι η καλή μου η ώρα
Καθώς αφήνω τα δάχτυλά μου
Να χαίρονται την τόση αφή
Τραγουδώντας.

Μαρία Κέντρου-Αγαθοπούλου

Σ' αποθύμησα

Έληξες

Κι ήταν νωρίς...

Δεν πρόλαβα τα λόγια σου

Να σκαλώσω στους τοίχους

Δεν πρόλαβα τα χαμόγελά σου

Να καρφώσω στο ταβάνι

Δεν πρόλαβα δίχτυ

Να πλέξω με τα δάκρυά σου

Να παγιδέψω την ανάμνηση

Δεν πρόλαβα το θυμό σου

Να στήσω φύλακα στην πόρτα

Έληξες

Κι ήταν νωρίς...

Δεν πρόλαβα το γέλιο σου

Να φυλάξω σαν το παλιό κρασί

Και να μεθάω

Κάθε που σ' αποθυμώ.

Άννυ Κουτροκόη

Ποιος φοβάται την Μαντάμ Μποβαρύ;

Αυτό που μετράει στην υποκρισία του έρωτα
είναι η επιδεξιότητα και η λαιμαργία
Ας βγούμε λοιπόν με χάρη από τις ψυχές μας
για να φάμε με όρεξη τις σάρκες μας

Και τι έχεις να πάρεις
από έναν αναιμικό έρωτα;
Ένας βρικόλακας άλλωστε
δεν έχει να σου διαθέσει
ούτε μια σταγόνα αίμα.
Δική του.

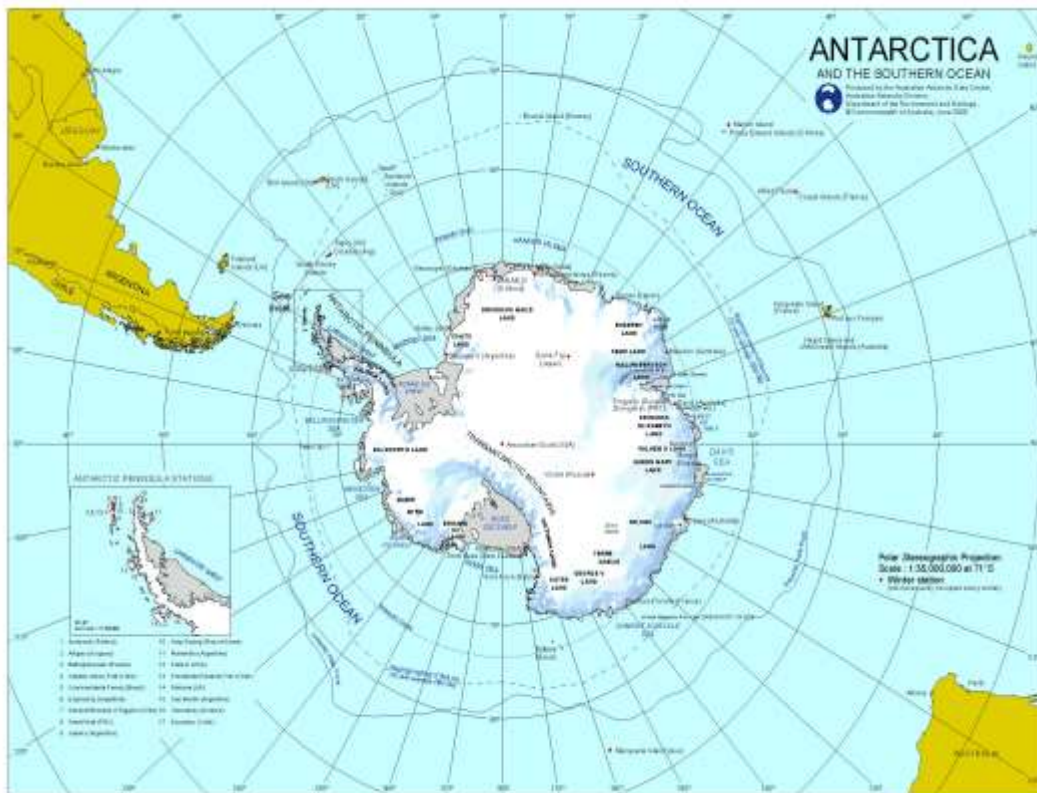
Εάν κάποτε με θυμηθείς
να είσαι σίγουρος ότι θα με ξαναδείς
Η εικόνα μου θα παίζει πάντα
σε μεταμεσονύκτια προβολή

Θέλεις ν' ακούσεις τον επίλογο;
«Σου επιστρέφω λοιπόν
της προδοσίας το φιλί
το σ ά π ι ο»

Ήταν η τελευταία παράσταση που έδωσε
Για να φύγει με αξιοπρέπεια
Α ν θ ι σ μ έ ν η.

Έλσα Κορνέτη

Αισιοδοξία

Θα ξαναβρεθούμε κάποτε.
Θα φοράς το πρόσωπό σου
και την γκρίζα καμπαρντίνα,
θα φυσάει ανάλαφρα
όπως σ' εκείνη μας τη βόλτα
(θα περπατάς στο κάτω πεζοδρόμιο
κι εγώ πάντα στο πάνω
για να μπορώ λιγάκι να σε φτάνω).
ασφόδελοι θα πετούν ανάμεσά μας
τα αρχαία ερείπια
θα γεμίσουν γύρη
μια πάχνη θα σκεπάσει το φιλί μας.
Τα χείλη σου ζεστά.
Ύστερα εσύ δεν – θα τελειώσει αυτό
Κι εγώ δεν – θα φύγει αυτό
δεν θα σου στείλω μήνυμα
ότι δεν θέλω να σε χάσω
(ο αέρας πάντα παρασέρνει τα μηνύματα
γι' αυτό άδεια φύλλα σέρνονται στους δρόμους)
στην Ανταρκτική λιώνει ένας σβώλος χιόνι
κι αλλού μια ήπειρος βουλιάζει στο κενό.
Στην αρχαία αγορά ένας άντρας, μια γυναίκα
περπατούν χαρούμενοι
ανυποψίαστοι για ό,τι θα συμβεί.

Χλόη Κουτσουμπέλη

Ν' ανθίζουμε ως το τίποτα

Η αλήθεια είναι πως προσπαθήσαμε πολύ.
Γνωρίζαμε στο βάθος ότι η μνήμη άπιστη είναι
κι αν δεν συλλέγεις αποδείξεις, σε λίγα χρόνια σ' απατά.

Στοιβάξαμε κι εμείς τις μαδημένες μαργαρίτες
–είχαν ανακριθεί σκληρά
μέχρι να ομολογήσουν την τρισύλλαβη αυταπάτη–
κάπου ψηλά κρεμάσαμε και τ' άχρηστο κομποσκοίνι
–οι απελπισμένοι έρωτες τ' χαν να ζουν ασκητικά–
σπάσαμε και το μελανοδοχείο του χειμώνα
μήπως γεμίσει η κάμαρη ξανά με χελιδόνια.

Τίποτα δεν ωφέλησε.

Ό,τι προφέραμε μαραίνονταν αμίλητο
λες κι η μικρόψυχη ζωή προβάριζε το θάνατο
πριν τη συνθλίψει ο χρόνος.
Τιμωρημένοι ισόβια στη σάρκινη ερημιά μας
μας έβαζαν να υποδυόμαστε πουλιά
μας μάθαιναν ν' ανθίζουμε ως το τίποτα
κι ανθεκτικοί στην ενοχή
τα «πάντα» ν' ανταλλάσσουμε με μιας στιγμής φιλή.

Ευτυχία-Αλεξάνδρα Λουκίδου

Βράδυ πρωί βαθύτερα / βουλιάζουν στο δικό μου / βυθό
ανένδοτο / με τους κρουνοούς της μνήμης / βρυχώνται,
βρέμουν, βρέχονται / οι δύσκολοι νεκροί.

Ελένη Μερκενίδου

Τα χαμόγελα εξαφανίζονται
Μέσα από γεγονότα
για κάποιους από τον κοινωνικό σου περίγυρο
διαπιστώνεις:
άδικοι, αναίσχυντα βίαιοι άνθρωποι.

Περιφρουρούν την ιδιοτέλειά τους,
ξεκάθαρα πράγματα.
Αν είσαι εμπόδιο,
και επειδή τους δίνει αίσθηση υπεροχής,
θα σε συντρίψουν.

Αλεξάνδρα Μπακονίκα

Τα δικά μας βήματα

Μια αχνή φωτεινή γραμμή
μία αστραπή, ίσως τώρα,
μας μαθαίνει τα δικά μας βήματα.
Όχι, δεν έχει μνήμη ο ρυθμός τους.
Σαν τραγούδι ηχεί μέσα μας,
τη μακροζωία του τώρα με αντηχήσεις αφηγείται.
Όχι, δεν έχει μνήμη ο ρυθμός τους.
Μόνον μία πνοή σχηματισμένη
την ομορφιά θηλάζει
από συλλεϊτουργο αισθήσεων.

Μελίτα Τόκα-Καραχάλιου

